

ORSON SCOTT CARD

JOE

LU

ENDER

Premiul HUGO

I

Premiul NEBULA

ARMADA

ARMADA MANIFESTO

JOIN THE ARMADA

Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care
să călătorim până la capătul universului!
Luptători plini de curaj și femei neînfricate
care pot să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neimblânziți!
Minți scilipitoare, dornice să dezlege misterele
unor crime terifiante! Cititori și cititoare neobosite,
cărora să le aducem cele mai fascinante romane
science-fiction, fantasy și thriller!

JOIN THE ARMADA

Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și **Arthur C. Clarke**,
regi ne sunt **Stephen King** și **George R.R. Martin**,
iar regine, **N.K. Jemisin** și **Naomi Novik**.

În librăriile din toată țara și pe www.nemira.ro

**ARMADA. IMAGINATION UNLIMITED.
POWERED BY NEMIRA**

ORSON SCOTT CARD

JOCUL LUI ENDER

Ediția a V-a

Traducere din limba engleză de
DAN-MIHAI PAVELESCU

ARMADA

Coperta: Vasile ADNAN
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Alina SÂRBU
Director editorial: Alexandra RUSU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARD, ORSON SCOTT

Jocul lui Ender / Orson Scott Card ; trad. din lb. engleză: Dan-Mihai Pavelescu. -
Ed. a 5-a. - București : Nemira Publishing House, 2021

ISBN 978-606-43-1194-8

I. Pavelescu, Dan-Mihai (trad.)

821.111

Orson Scott Card
ENDER'S GAME
© Orson Scott Card, 1985.
All rights reserved.

© Nemira, 1994, 2005, 2012, 2013, 2021
ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de ARTPRINT SRL.
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1194-8

*Pentru Geoffrey,
care mă face să-mi amintesc
cât de tineri și cât de bătrâni
pot fi copiii.*

TERȚUL

— *Am privit prin ochii lui. Am ascultat cu urechile lui și-ți spun: el este! Oricum, unul mai bun nu vom obține.*

— *La fel ai spus și despre fratele lui!*

— *A fost considerat incompatibil. Din alte motive. Fără nicio legătură cu aptitudinile lui.*

— *Și cu sora lui, la fel. Există îndoieli și-n legătură cu el. E prea maleabil. Gata oricând să se lase dominat de voința altuia.*

— *Nu însă și dacă respectivul îi este dușman.*

— *Și-atunci, ce-o să facem? Îl înconjurăm tot timpul cu dușmani?*

— *Dacă va fi nevoie...*

— *Parcă spuneai că-ți place puștiul.*

— *Dacă gândacii vor pune mâna pe el, voi rămâne prietenul lui cel mai bun.*

— *Bine! La urma urmei, salvăm lumea. Ia-l!*

Femeia de la monitoare îi zâmbi prietenos, îi ciufuli părul și-i spuse:

— Andrew, cred că deja ți-e, pur și simplu, scârbă de monitorul ăsta oribil! Ei bine, am o surpriză pentru tine! Azi o să-l scoatem. O s-o facem chiar acum și n-o să te doară deloc!

Ender încuviință cu o mișcare din cap. Bineînțeles, era o minciună că n-avea să-l doară deloc. Dar, deoarece adulții o repetau întotdeauna când ceva urma *într-adevăr* să doară, se putea bizui pe afirmația aceea ca fiind o precizare destul de corectă a viitorului.

Uneori, minciunile erau mai sigure decât adevărul.

— Hai încoace, Andrew, și așază-te aici, pe masa de examinare! Peste câteva clipe va veni și doctorul.

Fără monitor... Ender încercă să-și imagineze cum avea să fie fără micuțul aparat implantat în ceafă. „O să mă întorc pe spate în pat și n-o să mă mai apese. N-o să-l simt furnicându-mă și absorbind căldura când fac duș.

Și Peter n-o să mă mai urască. O să merg acasă și-o să-i arăt că nu mai am monitorul, să vadă că nu-l păcălesc. Acum o să fiu un copil normal, la fel ca el. Atunci n-o să mai fie așa de rău. O să mă ierte că am purtat monitorul cu un an mai mult decât el. O să fim...

Totuși, nu cred c-o să fim prieteni. Nu, Peter e prea periculos. Se înfurie mult prea rău. Totuși, frați... Nu dușmani, nu prieteni, ci frați... capabili să trăim sub același acoperiș. N-o să mă urască, o să mă lase-n pace. Și, când o să vrea să se joace de-a gândacii și astronauții, poate că n-o să fiu obligat să mă joc, poate c-o să pot sta liniștit să citesc o carte.“

Însă, Ender știa, chiar în timp ce se gândea la aceste lucruri, că Peter n-avea să-l lase în pace. Când îl apucau pandaliile, ochii îi sclipeau într-un fel anume și, ori de câte ori îi zărea privirea aceea scânteietoare, știa că *în niciun caz* Peter n-avea să-l lase în pace. „Exersezi la pian, Ender. Vino și-ntoarce-mi partiturile. Ah, băiatul-monitor e prea ocupat să-și poată ajuta fratele? E prea deștept? Te duci s-omori niște gândaci, astronautule? Nu, nu, *n-am nevoie* de-ajutorul tău! Mă descurc și singur, puștiule, Terțule-flețule mucos!“

— N-o să dureze mult, Andrew, spuse doctorul.

Ender încuviință din cap.

— Monitorul este astfel construit, încât să poată fi ușor deconectat. Vei simți totuși niște furnicături. Unii spun că

În cazul ăsta au încercat o senzație de *lipsă*. S-ar putea să te pomenești căutând ceva, ceva ce nu poți găsi și nici nu-ți poți aminti ce anume era. De aceea o să-ți spun: o să cauți monitorul, care nu va mai fi acolo. După câteva zile, senzația va dispărea.

Doctorul răsucea de acum ceva în ceafa lui Ender. Brusc, o durere îl străbătu pe băiat precum un ac, din gât până în răunchi. Ender își simți spinarea smucindu-se, iar trupul i se arcui violent spre spate; capul său lovi masa. Picioarele i se zbăteau dezarticulate, iar mâinile i se încleștaseră, și le strângea cu atâta putere, încât începură să-l doară.

— Deedee! răcni doctorul. Am nevoie de tine! Infirmiera apărui în goană și icni văzându-i. Trebuie să relaxez mușchii ăștia! Vino-ncoace! Ce-aștepți?

Ender simți alte mâini atingându-l, însă nu le putu vedea. Se răsuci pe o parte și căzu de pe masă.

— Prindeți-l! strigă infirmiera.

— Ține-l nemișcat!

— Țineți-l dumneavoastră, domnule doctor, e prea greu pentru mine!

— Nu pe toată! I-ar opri inima!

Ender simți un ac înțepându-l deasupra gulerului cămășii. Îl ardea, însă, acolo unde se răspândea focul, mușchii i se relaxau treptat. Acum putea plânge de spaimă și de durere.

— Cum te simți, Andrew? întrebă femeia.

Băiatul nu-și mai amintea cum se vorbește. Îl ridicară pe masă. Îi verificară pulsul; făcură și alte lucruri pe care nu le pricepea. Glasul doctorului tremură atunci când vorbi:

— Când lași câte trei ani cheștiile astea-n copii, la ce te poți aștepta? Îl puteam omorî, îți dai seama? Îi puteam opri funcțiile creierului.

— În cât timp trece efectul sedativului?

— Ține-l aici cel puțin o oră! Nu-l scăpa din ochi! Dacă peste cincisprezece minute nu-ncepe să vorbească, să mă chemi!

„Îl puteam omorî... Eu nu sunt gândac.“

Reveni în clasa domnișoarei Pumphrey cu un sfert de oră înainte de sfârșitul cursului. Încă se mai clătina.

— Te simți bine, Andrew? îl întreabă domnișoara Pumphrey. Băiatul încuviință.

— Ai fost bolnav?

Clătină din cap.

— N-arăți prea bine.

— N-am nimic.

— Ar fi bine să te așezi, Andrew!

Porni spre locul său, dar se opri. „Ce căutam? Nu mai țin minte ce căutam...”

— Locul tău este acolo, spuse domnișoara Pumphrey.

Se așează, dar îi trebuia altceva, ceva ce pierduse. „O să-l găsesc mai târziu...”

— Monitorul tău... șopti fata din spatele lui.

Andrew ridică din umeri.

— Monitorul, le spuse ea celorlalți.

Băiatul întinse mâna și-și pipăi ceafa. Simți un plasture. Monitorul dispăruse. Acum era ca toți ceilalți.

— Ești necăjit, Andy? întreabă un băiat aflat pe celălalt rând, mai în spate.

Nu-și putea aminti cum îl chema. „Peter... Nu, asta era altul.”

— Liniște, domnule Stilson! rosti domnișoara Pumphrey.

Stilson pufni.

Domnișoara Pumphrey explica înmulțirea numerelor. Ender se juca, desenând contururile unor insule muntoase și comandându-i pupitrului să le prezinte tridimensional, în rotație. Desigur, profesoara știa că nu era atent, dar nu-l deranja. Ender știa întotdeauna răspunsul, chiar și atunci când ea credea că nu acordă nicio atenție lecției.

În colțul pupitrului apăru un cuvânt, care porni să dea ocol perimetrului. La început, era răsturnat și inversat, totuși Ender îl citi cu mult înainte să ajungă pe latura de jos a pupitrului, unde căpătă poziția normală:

TERȚUL

Băiatul zâmbi. El descoperise primul cum puteau fi expediate misivele umblătoare – și chiar și atunci când un dușman necunoscut vorbea urât despre el, metoda prin care îl jignea îl ridica în slăvi pe Ender. Nu era vina *lui* că era un Terț. Ideea fusese a guvernului, membrii acestuia o autorizaseră – cum altfel ar fi putut urma școala un Terț ca Ender? Iar acum dispăruse și monitorul. Experimentul numit Andrew Wiggin nu reușise. Dacă ar fi putut, el era sigur că oficialilor le-ar fi plăcut să abroge toate decretale care făcuseră posibilă nașterea lui. A dat greș, așa că faceți să dispară experimentul!

Sonerie țârâi. Toți își deconectau pupitrele sau își scriau în grabă mesaje personale, mementouri. Unii își expediau lecții sau notițe spre calculatoarele de acasă. Câțiva se adunaseră în jurul imprimantelor, așteptând să iasă hârtiile pe care le comandaseră. Ender își rășchiră degetele peste minitastatura de pe marginea băncii și se întrebă cum își simțeau, oare, adulții mâinile. Probabil că mari și stângace, cu degete groase, butucănoase și palme grele. Bineînțeles, aveau tastaturi mai late – dar cum ar fi reușit degetele lor masive să deseneze o linie fină, așa cum putea Ender, una atât de precisă, încât o putea încolăci de șaptezeci și nouă de ori într-o spirală ce se întindea din centrul pupitrului până la marginea lui, fără să atingă vreodată spirele între ele. Era un mod de a-și trece timpul, în vreme ce profesoara vorbea despre aritmetică. Aritmetică! Valentine îl învățase aritmetica de la trei ani!

— Nu te simți bine, Andrew?

— Ba da, domnișoară.

— Vezi să nu pierzi autobuzul!

Ender încuviință și se sculă. Ceilalți copii plecaseră, însă cei răi aveau să-l pândească. Monitorul nu mai exista pe ceafa lui, auzind ceea ce auzea el și zărind ceea ce zărea el. Acum îi puteau spune orice doreau, îl puteau chiar lovi – nimeni nu-i mai vedea și nimeni n-ar fi venit să-l salveze pe Ender.

Monitorul avusese anumite avantaje cărora avea să le simtă din plin lipsa.

Bineînțeles, Stilson era cel care îl aștepta. Fără să fie mai voinic decât majoritatea copiilor, îl întrecea totuși pe Ender. În plus, era însoțit și de alți băieți. Întotdeauna umbla cu ei.

— Hei, Terțule!

„Nu-i răspunde! Nu spune nimic!“

— Hei, Terțule, cu tine vorbim, Terțule, băi, Iubitorule-de-gândaci, cu tine vorbim!

„Habar n-am ce să-i răspund. Orice aş zice, ar agrava situația. Mai bine tac.“

— Băi, Terțule-flețule, băi, rahatule, ai amuțit? *Ziceai* că ești mai grozav ca noi, da' ți-ai pierdut papagalul', Terțule-flețule, n-ai decât un plasture pe gât!

— Mă lăsați să trec? îi întrebă Ender.

— Dacă-l lăsăm să treacă? Merită să-l lăsăm să treacă?

Izbucniră cu toții în râs.

— Sigur c-o să te lăsăm! Mai întâi, o să lăsăm să-ți treacă o mână, dup-aia fundul, dup-aia o bucată de picior...

— Unde-i pa-pa-ga-lu'? Unde-i papa-ga-lu'?

Stilson îl împinse cu mâna, apoi altcineva din spate îl îmbrânci îndărăt.

— Fierăstrău, că-i mai rău! chicoti un glas.

— Tennis!

— Ping-pong!

Lucrurile n-aveau să se termine cu bine. Ender decise că ar prefera să râdă la urmă. Când Stilson întinse brațul să-l înghiontească iarăși, băiețelul încercă să-l prindă. Nu reuși.

— Hopa, vrei să te bați cu mine, da? Vrei să te bați cu mine, Terțule-flețule?

Cei din spatele lui Ender îl înșfăcăară, ținându-l nemișcat.

Râse, deși nu-i ardea deloc de râs:

— Așa mulți trebuie să fiți ca să bateți un Terț?

— Noi suntem *oameni*, nu *Terți*, băi, rahatule! Tu n-ai putere nici cât o ceapă degerată.

Totuși, îl eliberară. Imediat, Ender lovi puternic și fulgerător cu piciorul, izbindu-l pe Stilson drept în piept. Băiatul căzu. Ender rămase surprins – nu se așteptase să-l doboare dintr-o lovitură. Nu se gândise că Stilson nu luase în serios o asemenea luptă, că nu se așteptase la un atac disperat.

Pentru o clipă, ceilalți se retraseră și Stilson rămase inert. Poate că se întrebau dacă nu cumva e mort. Ender însă căuta să găsească o cale de a preîntâmpina orice răzbunare. De a-i opri pe băieți să-l atace a doua zi în haită. „Trebuie să câștig acum și pentru totdeauna, altfel va trebui să mă bat în fiecare zi și va fi din ce în ce mai rău.“

Deși avea numai șase ani, Ender cunoștea legile nerostite ale luptelor dintre oameni. Era interzis să lovești adversarul care zace neajutorat; doar un animal putea face așa ceva.

De aceea, se apropie de trupul nemișcat al lui Stilson și-l izbi din nou, cu răutate, în coaste. Stilson gemu și se rostogoli, încercând să scape. Îl urmări și-l lovi iarăși în testicule. Băiatul nu mai scoase niciun sunet; se chirci, și de sub pleoape îi țâșniră lacrimi.

Ender se întoarse și-i privi cu răceală pe ceilalți:

— Poate că vă trece prin minte să săriți cu toții pe mine. Probabil că m-ați snopi în bătaie. Nu uitați însă ce le fac celor care-mi vor răul. Vă veți întreba mereu când o să vă cad în spate și cât de rău o să vă fie.

Îl lovi pe Stilson cu piciorul în față. Sângele din nasul acestuia împrășcă pământul.

— Nu atât de rău! urmă Ender. *Mult* mai rău!

Se întoarse și plecă. Nimeni nu veni după el. Coti pe coridorul care ducea la stația de autobuz. În spatele lui, îi putea auzi pe băieți vorbind:

— Mamăăă! Ia uite la el! L-a terminat!

Ender își lipi fruntea de peretele coridorului și plânse, până apăru autobuzul. „Exact ca Peter! Cum mi-au luat monitorul, cum am devenit exact ca Peter.“

PETER

— *Bun, a fost scos. Cum se descurcă?*

— *Când trăiești câțiva ani în trupul cuiva, te obișnuiești cu el. Acum îi privesc chipul. Nu știu ce se întâmplă. Nu sunt obișnuit să-i văd expresia feței, ci s-o simt.*

— *Haide, nu-i vorba de psihanaliză! Suntem soldați, nu vraci. L-ai văzut cum l-a rupt în bătaie pe șeful bandei.*

— *A fost foarte meticulos. Nu numai că l-a bătut, l-a terminat! Ca Mazer Rackham la...*

— *Scutește-mă! Așadar, comisia apreciază că a absolvit?*

— *În mare parte. Să vedem ce va face cu fratele său, acum, că nu mai are monitorul.*

— *Fratele... Nu ți-e teamă ce i-ar putea face fratele ăla lui?*

— *Chiar tu mi-ai spus că nu există niciun risc.*

— *Am mai reluat unele benzi. N-am ce face... Îmi place puștiul. Cred c-o să-l nenorocim.*

— *Bineînțeles că asta o să facem! E meseria noastră. Noi suntem vrăjitoarea cea rea. Promitem turtă dulce, dar îi mâncăm pe copilași de vii.*

— **I** mi pare rău, Ender! șopti Valentine.
 Îi privea plasturele de pe gât. Ender atinse peretele și ușa se închise în spatele lui.

— Nu-mi pasă. Mă bucur că nu-l mai am.

— Ce nu mai ai?

Peter apăru în hol, mușcând dintr-un sendviș cu unt de arahide.

Ender nu vedea în Peter băiatul frumos de zece ani pe care-l zăreau adulții, cu păr negru, des și rebel și cu un chip ce i-ar fi putut aparține lui Alexandru cel Mare. Îl privea pe fratele său doar pentru a detecta furia sau plictiseala, stările periculoase care aduceau aproape întotdeauna suferința. Acum, când ochii lui Peter descoperiră plasturele de pe gât, apăru scânteierea rău prevestitoare.

Valentine o zări și ea.

— De azi e la fel ca noi, rosti ea, încercând să-l liniștească.

Peter nu se lăsă însă domolit, căci zise:

— „La fel ca noi“? Și-a ținut căpușa pân-la șase ani! Tu când ai pierdut-o pe-a ta? Aveai trei ani. Mie mi-au luat-o la cinci ani. *El* aproape c-a reușit, nenorocitul, gândacul naibii!

„E bine“, își spuse Ender. „Vorbe, și iar vorbe. Peter... Vorbăria-i minunată...”

— Ei bine, continuă Peter, acum îngerii tăi păzitori nu te mai veghează. Nu mai verifică monitoarele să vadă dacă nu simți durere, s-asculte ce-ți spun, să vadă ce-ți fac. Ce zici? Ei, ce zici de chestia asta?

Ender ridică din umeri.

Brusc, Peter zâmbi și bătu din palme cu o falsă veselie.

— Hai să ne jucăm de-a gândacii și astronauții! spuse el.

— Unde-i mama? întrebă Valentine.

— Afară, răspunse Peter. Eu sunt șeful.

— Cred c-o să-l chem pe tata.

— N-ai decât, o încurajă Peter. Știi că nu-i niciodată acasă.

— Bine, hai să ne jucăm! încuviință Ender.

— Tu o să fii gândacul, spuse Peter.

— Lasă-l măcar o dată să fie astronaut! interveni Valentine.

— Ia mai ține-ți pliscul! o repezi Peter. Haide sus și alege-ți armele!

N-avea să fie un joc corect, iar Ender o știa prea bine. Nu se punea problema învingătorului. Când puștii se jucau pe coridoare, gândacii nu câștigau niciodată și, uneori, jocul devenea violent. Însă aici, în apartamentul lor, avea să fie rău de la bun început, iar gândacii nu puteau, pur și simplu, să fugă, așa cum se întâmplă în războaiele adevărate. Trebuia ca ei să rămână în joc atât cât voia astronautul.

Peter trase sertarul cel mai de jos și scoase masca de gândac. Mama se supăraseră pe el atunci când o cumpărase, însă tata fusese de părere că războiul n-avea să ia sfârșit doar pentru că ascunzi măștile și le interzici copiilor pistoalele laser de jucărie. Mai bine să se joace de-a războiul și să aibă o șansă în plus de supraviețuire, când urmau să revină gândacii.

„Dacă voi supraviețui jocurilor“, se gândi Ender. Își puse masca. Aceasta se strânse în jurul feței sale precum degetele unei mâini. „Dar nu așa simte un gândac“, își spuse băiatul. „El nu poartă chipul acesta ca pe o mască, este *chiar* chipul lui. Pe planetele lor, gândacii se joacă, oare, cu măști de oameni? Și, oare, cum ne numesc ei? «Viermii»? Pentru că suntem atât de moi și lunecoși în comparație cu ei?“

— Ai grijă, Vierme! rosti el.

De abia îl putea vedea pe Peter prin găurile pentru ochi. Fratele său rânji.

— „Vierme“, da? Bine, gândăcel mititel, ia să vedem cum ți se sparge căpșorul!

Ender nu văzu lovitura, ci intuit doar o ușoară deplasare a centrului de greutate al lui Peter, căci masca nu-i permitea să aibă vedere periferică.

Pe neașteptate, simți durerea și șocul izbiturii în ureche; își pierdu echilibrul și căzu.

— Nu vezi prea bine, gândacule? chicoti Peter.

Ender încercă să-și scoată masca. Fratele lui îi atinse testiculele cu vârful piciorului.

— N-o scoate! șuieră el.

Băiatul își coborî mâinile.

Peter îl apăsă cu talpa. Durerea fulgeră prin Ender, care se chirci.

— Nu te strânge, gândacule! O să te disecăm. În sfârșit, am pus laba pe unul dintre voi care-i încă viu și-o să aflăm cum funcționați.

— Peter, gata...! îl rugă Ender.

— „Peter, gata!“ îl imită fratele mai mare. Foarte bine! Așadar, gândacii ne pot ghici numele. Puteți vorbi ca niște copilași drăguți, ca să vă iubim și să fim amabili cu voi. Dar nu ține! Eu, unul, îmi dau seama ce sunteți, de fapt. Au vrut să fii om, Terțișorule, dar, de fapt, ești doar un gândac, și-acum se vede!

Ridică piciorul și îngenunche pe Ender, apăsându-l pe abdomen, chiar sub stern. Treptat, începu să mărească presiunea. Ender respira tot mai greu.

— Te-aș putea ucide-n felul ăsta, șopti Peter. Să apăs mereu, până mori. Dup-aia aș zice că n-am știut că te durea, că noi ne jucam... m-ar crede și totul ar fi în regulă. Iar tu ai fi mort. Totul ar fi în regulă!

Ender nu putea răspunde; răsufla tot mai anevoie. S-ar fi putut ca Peter s-o facă. Probabil că nu intenționa, totuși s-ar fi putut...

— Vorbesc serios, continuă fratele său. Nu știu ce crezi, dar vorbesc serios. Pe tine te-au autorizat doar pentru că eu eram atât de promițător, însă nu le-am împlinit așteptările. Te-ai descurcat mai bine. Ei cred că ești mai bun. Dar eu nu vreau un frățior mai bun, Ender. Nu vreau un Terț.

— O să te spun! îl amenință Valentine.

— N-o să te creadă nimeni.

— *Pe mine* mă vor crede.

— Atunci, o să mori și tu, scumpă surioară.

— Vezi să nu! replică Valentine. Cine te va crede când o să spui: „N-am știut că asta o să-l omoare pe Andrew. Iar după ce el a murit, nu am știut c-o s-o omoare și pe Valentine“?

Apăsarea slăbi puțin.

— Bun! Nu azi, atunci... Dar, într-o bună zi, voi doi n-o să mai fiți împreună. Și va avea loc un accident.

— Numai gura e de tine, spuse Valentine. N-o să faci nimic din toate astea.

— Nu?

— Și știi de ce? Întrebă fata. Pentru că vrei s-ajungi în guvern, când o să fii mare. Vrei să fii votat. Și n-o să te voteze, dacă adversarii o să descopere că atât fratele, cât și sora ta au murit când erau mici, în urma unor accidente ciudate. Și mai ales din cauza scrisorii pe care am introdus-o în fișierul meu secret, care va fi deschis în caz că voi muri.

— Nu-mi vinde mie gogoși d-astea! pufni Peter.

— Scrie așa: „N-am murit de moarte naturală. M-a ucis Peter și, dacă nu l-a omorât deja pe Andrew, o va face în curând.“ Nu-i suficient ca să te condamne, dar ajunge ca să nu mai fii votat niciodată.

— Tu ai devenit de-acum „monitorul“ lui, spuse Peter. Ar fi bine să-l supraveghezi, zi și noapte. Ar fi bine să stai tot timpul lângă el.

— Ender și cu mine nu suntem proști. Avem note la fel de bune ca tine. Ba chiar mai bune, la unele materii. Suntem niște copii teribil de inteligenți. Nu ești cel mai deștept, Peter. Ești numai cel mai mare.

— Da, știu. Va veni însă o zi când nu vei fi lângă el, când vei uita. Brusc, îți vei aminti și vei fugi la el. Și-o să-l găsești, viu și nevătămat. Iar data următoare n-o să te mai sperii atât de tare și nici n-o să mai alergi. Și, de fiecare dată, îl vei găsi nevătămat. Și-o să crezi c-am uitat. Chiar dac-o să-ți amintești ce-ți spun acum, o să crezi c-am uitat. Așa vor trece anii. Apoi va avea loc un groaznic accident, iar eu îi voi găsi trupul și voi plânge în hohote lângă el, și tu o să-ți amintești conversația asta, Vally, dar îți va fi rușine de tine însăși că ți-ai amintit-o, deoarece o să știi că eu m-am schimbat, că, într-adevăr, a fost un accident, că-i crud din partea ta să-ți reamintești ce-am spus demult, într-o ceartă din copilărie. Numai că va fi adevărat. O să mă descotorosesc de el, o să moară și tu nu vei face nimic, absolut nimic. Însă, n-ai decât să crezi în continuare că eu sunt doar cel mai mare.

— Cel mai mare găozar! adăugă Valentine.

Peter sări în picioare și se repezi spre ea. Fata se feri. Ender își smulse masca. Peter se trânti pe spate în patul său și începu să râdă în hohote, foarte amuzat, până îi dădură lacrimile.

— Sunteți grozavi voi doi, cei mai mari fraieri de pe planeta Pământ!

— Acum ne va zice că totul n-a fost decât o glumă! comentă Valentine.

— Nu o glumă, ci un joc. Vă pot face să credeți orice. Vă pot face să dansați ca niște marionete. Îngroșându-și glasul, vorbi amenințător: O să v-omor, și-o să vă tai bucatele, și-o să v-arunc la gunoi! Izbucni din nou în râs: Cei mai mari fraieri din sistemul nostru solar!

Ender rămase locului, privindu-l cum râde, și se gândi la Stilson, amintindu-și ce simțise când îi zdrobise nasul. „Lui ar fi trebuit să i-o fac. El ar fi meritat-o.“

Citindu-i, parcă, gândurile, Valentine șopti:

— Nu, Ender!

Peter se răsuci brusc pe o parte, sări din pat și se ghemui gata de luptă.

— Ba da, Ender, chicoti el. Oricând, Ender.

Ender ridică piciorul drept și-și scoase pantoful. Îl ținu în sus.

— Vezi, aici pe vârf? E sânge, Peter.

— Vaaai! Vaaai, mor! Mor! Ender a omorât o ploșniță și-acum o să m-omoare și pe mine!

N-aveai cum să-l impresionezi. În adâncul sufletului, Peter era un criminal, dar nimeni n-o știa, cu excepția lui Valentine și a lui Ender.

Mama veni acasă și-l consolă pe Ender, când află de monitor. Tata sosi și el și repetă întruna cât de grozavă era surpriza; aveau copii atât de fantastici, încât guvernul le spusese să facă trei și acum guvernul nu mai voia să-l ia pe niciunul, așa că rămăseseră cu trei, continuau să-l aibă pe Terț... până când lui Ender îi veni să-i strige: „Știu că-s un Terț, știu, dacă vrei, o să plec, ca să nu te mai simți rușinat în fața tuturor, îmi pare rău că nu mai am

monitorul și acum ai trei copii și nicio explicație limpede, e atât de stânjenitor pentru tine, iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă!“

Stătea în pat, privind în sus prin beznă. În patul de deasupra lui îl putea auzi pe Peter, răsucindu-se și foindu-se întruna. Apoi fratele său coborî și ieși din cameră. Ender auzi apa curgând la baie; după aceea, silueta lui Peter se contură în cadrul ușii.

„Crede că dorm. O să mă ucidă!“

Peter se apropie, dar nu se urcă în patul său.

Veni și mai aproape și rămase lângă capul lui Ender.

Totuși nu întinse mâna, ca să ia o pernă și să-l sufoc.

Nu avea niciun fel de armă.

— Ender, șopti el, iartă-mă... iartă-mă... Știu ce simți, iartă-mă, sunt fratele tău. Te iubesc!

Mult mai târziu, răsuflarea regulată a lui Peter dovedi că băiatul adormise. Ender își scoase plasturele de pe gât.

Și, pentru a doua oară în ziua aceea, izbucni în plâns.